ECLI:LV:KUAT:2022:0120.C69310119.6.S
Lietas Nr.C69310119
Lietas arhīva Nr.CA-0017-22

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Liepājā 2022.gada 20.janvārī

Kurzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesneses Rita Vīva, Judīte Mauliņa un Liena Jansone

izskatīja rakstveida procesā sakarā ar pieteicēja /pers. A/ apelācijas sūdzību par Kurzemes rajona tiesas 2021.gada 5.oktobra spriedumu /pers. A/pieteikumu par radniecības fakta konstatēšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2019.gada 20.jūnijā /pers. A/Kurzemes rajona tiesā iesniedzis pieteikumu par radniecības fakta konstatēšanu, lūdzot atzīt faktu, ka /datums/mirusī /pers. B/, dzimusi /datums A/, ir pieteicēja /pers. A/vecāmāte, t.i., pieteicēja /datums/miršā tēva /pers. C/, dzimuša /datums B/, māte. Radniecības fakta konstatēšana nepieciešama, lai apstiprinātos mantojuma tiesībās, jo pēc vecāsmātes /pers. B/ nāves atklājies mantojums uz nekustamo īpašumu /adrese A/.

Lietā kā ieinteresētās personas pieaicināti pieteicēja brāļi /pers. D/ un /pers. E/.

[2] Ar Kurzemes rajona tiesas 2021.gada 5.oktobra spriedumu prasība noraidīta, izlemts jautājums par tiesas izdevumu piedziņu valsts labā.

Tiesa konstatējusi, ka pieteicējs vēlas konstatēt radniecības faktu, ka /pers. B/, tēva /pers. C/ māte, ir viņa vecāmāte, jo tēva dzimšanas apliecībā kā māte norādīta – /pers. F/. Ar lietā iesniegtiem pierādījumiem un liecinieku /pers. G/ un /pers. H/ liecībām pieteicējs nav pierādījis lietas faktiskos apstākļus, kas ļautu konstatēt viņa radniecību ar /pers. B/, proti, ka pieteicēja tēva /pers. C/ dzimšanas apliecībā ierakstītā māte /pers. F/ ir mainījusi uzvārdu uz /Uzvārds/, ka jebkad ir bijis kāds dokuments par uzvārda maiņu.

To, ka nav ziņu par /pers. F/ un /pers. B/ uzvārda maiņu, apliecina attiecīgi Baškortostānas Republikas Tieslietu valsts komitejas nodaļas un Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes izziņas.

[3] /pers. A/ iesniedzis apelācijas sūdzību, pārsūdzot Kurzemes rajona tiesas 2021.gada 5.oktobra spriedumu pilnā apjomā, norāda, ka tiesa nav pienācīgi novērtējusi lietas apstākļus.

Norāda, ka vecāsmātes /pers. B/ patstāvīgā dzīvesvieta no 1921.gada līdz 1960.gadam bija Baškīrijas APSR (Baškortostāna) Arhangeļskas rajona, Latviešu (*Latišskij*) ciemā. Tur, atrodoties nometinājumā, kopdzīvē ar /pers. I/, /pers. B/ /datums B/piedzimis dēls /pers. C/. /pers. C/ dzimšanas akta ierakstā Nr./numurs/norādīts mātes vārds /Vārds/, viņas dzimtais uzvārds /Uzvārds/ un tēvavārds – /Vārds/. Norādīts arī, ka dēla dzimšanas brīdī viņai bijuši 33 gadi, kas sakrīt ar /pers. B/ meitas vecumu (viņa dzimusi /datums A/) un viņas dēla dzimšanu.

Minētie ieraksti vērtējami kopsakarā ar ieinteresēto personu paskaidrojumiem, lietā nopratināto liecinieku liecībām, notariāli apliecināto testamentu un citiem lietā iesniegtiem pierādījumiem.

/pers. D/ tiesas sērē paskaidroja, ka vecmāmiņa viņam izstāstījusi, ka pati ieguvusi uzvārdu /Uzvārds/, jo arhīvs esot nodedzis.

Ņemot vērā vispārzināmo faktu, ka līdz septiņdesmito gadu beigām Krievijā lauku apvidos un nometinājumos dzīvojošajiem pases tika izsniegtas tikai nepieciešamības gadījumā, ja viņi izceļoja no Krievijas, iespējams, ka /pers. B/, lai izbrauku kopā ar dēlu, kura uzvārds bija /Uzvārds/, radās iespēja iegūt pasi bez vajadzīgo dokumentu pārbaudes ar uzvārdu /Uzvārds/. Vēlāk, jau dzīvojot Latvijā, /pers. B/, iespējams, uzzinot par arhīva nodegšanu, lai dēlam viņas nāves gadījumā nerastos sarežģījumi, sastādījusi notariāli apliecinātu rakstisku testamentu. Miršanas apliecībā /pers. B/ dzimšanas vieta norādīta Krievija.

/pers. C/ dzimšanas akta ieraksts Nr./numurs/veikts ciema padomē un bērna dzimšanu pieteicis tikai tēvs. Sniedzot informāciju par bērna piedzimšanu komunikācijā varēja rasties nesaprašanās un bez attiecīgu dokumentu uzrādīšanas, varēja tikt veikts kļūdains ieraksts, kam tajā laikā nav piešķirta sevišķa uzmanība.

Lietā nav pamata apšaubīt liecinieču /pers. G/ un /pers. H/ liecības.

1978.gada 27.janvārī /pers. B/ iegādājās nekustamo īpašumu /adrese A/, kurā bija deklarējusies un dzīvoja līdz savai nāves dienai. Šajā īpašumā kopš 1978.gada dzīvoja arī /pers. C/ un no 1980.gada maija līdz 1983.gadam pieteicēja.

/pers. C/ pēc /pers. B/ nāves faktiski pieņēma mantojumu, turpināja tajā dzīvot un apsaimniekot, taču nebija apstiprināts mantojuma tiesībās. Pēc viņa nāves īpašumu faktiski apsaimnieko un uztur pieteicējs ir tajā deklarēts un periodiski dzīvo.

No Baškortostānas Republikas, Arhangeļskas rajona CAR nodaļas vēstures arhīva 2019.gada 22.marta informatīvās izziņas Nr./numurs/ un 2019.gada 14.marta izziņas Nr./numurs/, redzams, ka no 1937.gada 1.janvāra līdz 1960.gada 31.decembrim ieraksts par /pers. I/ un /pers. F/ laulības reģistrāciju nav atrasts, un, ņemot vērā, ka /pers. B/Latvijā atgriezās 1960.gadā viena kopā ar dēlu, jo /pers. I/bija notiesāts, tomēr ir secināms, ka viņa pirms atgriešanās Latvijā ir mainījusi uzvārdu.

No 1978.gada 27.janvāra pirkuma līguma ir redzams, ka /pers. B/ iegādājās īpašumu /adrese A/, un 1982.gada 26.jūlijā namīpašuma ieraksta kartītē /pers. B/ ierakstīts uzvārds "/Uzvārds/". Savukārt no Valsts zemes dienesta 2008.gada 19.maija izziņas redzams, ka minētais īpašums reģistrēts uz /pers. B/ vārda.

Ņemot vērā, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 289.pantu pieteicējam nav iespējams iegūt dokumentus, no kuriem būtu redzams, pie kādiem apstākļiem vecāmāte ieguvusi uzvārdu /Uzvārds/, celta prasība tiesā par fakta konstatēšanu.

Motīvu daļa

[4] Novērtējot lietā esošos pierādījumus, pušu paskaidrojumus un apelācijas sūdzības motīvus, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pieteikums par radniecības fakta konstatēšanu ir noraidāms.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 426.panta pirmās daļas noteikumiem apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības, sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 430.panta trešo daļu fakti, kas konstatēti pirmās instances tiesā, apelācijas instances tiesā nav jāpārbauda, ja tie nav apstrīdēti apelācijas sūdzībā.

[4.1] No lietas materiāliem redzams, ka /datums/mirusi /pers. B/, kuras pēdējā dzīves vieta bija /adrese A/.

1990.gada 16.februārī /pers. B/ pie notāra taisījusi testamentu, ar kuru visu savu mantu novēlējusi /pers. C/.

/pers. C/ miris /datums/.

[4.2] /pers. A/ iesniedzis tiesā pieteikumu, lūdzot konstatēt, ka /datums/mirusī /pers. B/, personas kods /personas kods A/, ir viņa vecāmāte.

/pers. A/ ir jāpierāda radniecība ar /pers. B/, lai risinātu jautājumu par apstiprināšanu mantojuma tiesībās. Līdz ar to tiesa secina, ka faktam par pieteicēja un /pers. B/ radniecību ir juridiska nozīme.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 288.panta otrās daļas 1.punktu tiesa konstatē faktus par fizisko personu radniecības attiecībām. Civilprocesa likuma 288.panta trešā daļa nosaka, ka tiesa konstatē arī citus faktus, kuriem ir juridiska nozīme, ja spēkā esošie normatīvie akti neparedz citādu kārtību to konstatēšanai. Saskaņā ar Civilprocesa likuma 289.pantu tiesa konstatē juridiskus faktus tikai tad, ja iesniedzējam nav iespējams citādā kārtībā saņemt attiecīgos dokumentus, kas apstiprina šos faktus, vai ja šie dokumenti nozaudēti, nozagti vai iznīcināti un zudusi iespēja tos atjaunot.

Arī tiesu praksē ir atzīts, ka tiesa radniecības faktu konstatē tikai tad, ja nav saglabājies kāds no šiem ierakstiem, kas izslēdz iespēju saņemt radniecību apliecinošo dokumentu, jo ir zudusi iespēja to atjaunot (sk. *Senāta 2007.gada 23.maija spriedumu lietā Nr.SKC - 405/2007 (C28194705)*).

[4.3] Pieteicējs /pers. A/ norāda, ka /pers. B/ ir viņa tēva /pers. C/ māte.

Tiesas kolēģija secina, ka no lietā iesniegtajiem pierādījumiem nav pamata konstatēt pieteikuma iesniedzēja /pers. A/radniecību ar /pers. B/.

Civilprocesa likuma 93.panta pirmā daļa noteic, ka pieteicējam jāpierāda fakti, uz kuriem tas pamato savus prasījumus.

Lietā atrodas /pers. C/ dzimšanas apliecība, no kuras redzams, ka viņš dzimis /datums B/, tēvs /pers. I/, māte /pers. F/, reģistrācijas vieta Arh-Latišskij ciema padome Arhangeļskas rajona BAPSR un kopija no dzimšanas akta ieraksta Nr. /numurs/, no kuras redzams, ka /pers. C/ dzimis /datums B/, tēvs /pers. I/, latvietis, pilni 37 gadi, māte /pers. F/, latviete, pilni 33 gadi. Vecāku pastāvīgā dzīvesvieta nometinājums Arh.-Lat.Arhangeļskas rajons BAPSR. Vecāki dzīvo konkrētajā vietā no 1921.gada 33 gadus.

Saskaņā ar izziņu par dzimšanu Nr./numurs/ /datums C/dzimis /pers. J/ dēls, kura vecāki ir /pers. C/ un /pers. K/ (*lietas 17., 18.lapa*).

[4.4] Saskaņā ar Civillikuma 206.panta pirmo daļu par radniecību sauc divu vai vairāku personu starpā ar dzimšanu radušos attiecību.

Tiesas uzdevums ir vērtēt lietas dalībnieka iesniegtos pierādījumus un paustos argumentus. Būtiski, ka tiesa var balstīt spriedumā izdarītos secinājumus uz tādiem apstākļiem, kas pamatoti ar tiesas sēdē pārbaudītiem un ticamiem pierādījumiem, nevis pieņēmumiem vai hipotēzēm.

Pieteicējs savu pieteikumu un apelācijas sūdzību balsta uz izteiktām varbūtībām un pieņēmumiem.

Pieteikumā par radniecības fakta konstatēšanu /pers. A/norāda, ka viņam nav zināms pie kādiem apstākļiem /pers. B/ pēc viņa tēva /pers. C/ dzimšanas ieguva uzvārdu /Uzvārds/. Savukārt apelācijas sūdzībā norāda, ka "iespējams /pers. B/, lai izbrauktu kopā ar dēlu, kura uzvārds bija /Uzvārds/, radās iespēja iegūt pasi bez vajadzīgo dokumentu pārbaudes uz uzvārdu "/Uzvārds/"".

Konkrētā gadījumā pieteikuma iesniedzējs norāda uz varbūtību – iespējamību, pat nenorādot, kas dod pamatu izdarīt šādu pieņēmumu.

Tiesas kolēģija nepiešķir ticamību /pers. D/ paskaidrojumam, ka /pers. B/ stāstījusi, ka "arhīvs nodedzis", jo tas ir pretrunā ar Baškortostānas Republikas Tieslietu valsts komitejas Arhangeļskas rajona CAR nodaļas 2019.gada 14.marta paziņojumu par civilstāvokļa akta ieraksta neesamību, bez norādes uz to, ka nav iespējams sniegt dokumentu sakarā ar arhīva nodegšanu.

No 2019.gada 22.marta paziņojuma Nr./numurs/ redzams, ka no 1937.gada 1.janvāra līdz 1960.gada 31.decembrim nav reģistrēta civilstāvokļa akta ieraksta par /pers. I/ un /pers. F/ laulību.

2019.gada 7.jūnija Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes izziņa apliecina, ka Iedzīvotāju reģistrā nav ziņu par /pers. B/ uzvārda maiņu.

Ieinteresētās personas /pers. D/ paskaidrojums, ka /pers. B/ stāstījusi, ka pati ieguvusi uzvārdu "/Uzvārds/" vēl jo vairāk rada šaubas par to, ka /pers. B/ likumīgi ieguvusi uzvārdu "/Uzvārds/".

Tādējādi lietā nav pierādījumu par to, kad, pie kādiem konkrēti apstākļiem notika nepatiesu ziņu ierakstīšana par /pers. F/ uzvārda maiņu, ja tāda vispār ir notikusi, kas rada šaubas par to, ka /pers. B/ ir tā pati persona - /pers. F/.

Tas apstāklis, ka /pers. C/ dzimšanas akta ierakstā Nr./numurs/ norādīta viņa māte /pers. F/, kurai ir pilni 33 gadi un /pers. B/ /datums B/ bija 33 gadi, kā arī tas apstāklis, ka /pers. B/ miršanas apliecībā norādīts, ka viņa dzimusi /datums A/Krievijā, nedod pamatu secinājumam, ka tā ir viena un tā pati persona.

Bez tam, /pers. A/ apelācijas sūdzībā norāda uz varbūtību, ka dzimšanas akta ieraksts Nr./numurs/ veikts ciema padomē, bērna dzimšanu pieteicis tikai bērna tēvs, bērna māte reģistrācijā nav piedalījusies, tādēļ, sniedzot informāciju, komunikācijā varēja rasties nesaprašanās un, bez attiecīga dokumenta uzrādīšanas, arī varēja tikt veikts kļūdains ieraksts, kam tajā laikā nav pievērsta sevišķa uzmanība.

Tiesas kolēģija nepiešķir ticamību šādam pieņēmumam, jo tas ir neloģisks - visticamāk bērna tēvs norādītu mātes uzvārdu, kas sakrīt ar viņa uzvārdu, ja tāds bērna mātei būtu bijis. Pierādījumi, kas ļautu noticēt šādai varbūtībai, lietā nav iesniegti.

Pirmās instances tiesas sēdē nopratinātā lieciniece – pieteicēja kaimiņiene /pers. G/ liecināja, ka /pers. B/ ir pieteicēja vecāmāte. Viņai nav zināms, kur ir dzimusi /pers. B/.

Pieteicēja sieva - lieciniece /pers. H/ liecināja, ka /pers. B/ bija dzīvojusi Krievijā, no Krievijas atgriezusies Latvijā apmēram 1964.gadā. Norādīja, ka viņai nav zināms vai /Vārds/ bija precējusies. /Vārds/ ar pieteicēja tēvu /pers. C/ dzīvoja /adrese A/. 1992.gadā atbrauca dzīvot pie viņiem uz pāris gadiem, tad atgriezās /adrese A/.

Civilprocesa likuma 105.panta pirmā daļa paredz, ka liecinieks ir persona, kurai zināmi fakti, kas attiecas uz lietu, minētais nozīmē, ka tiesai no liecinieka liecības jāgūst informācija (ziņas) par lietā būtiskiem faktiem. Ar jēdzienu "ziņas" parasti saprotam informāciju, kuru saprot un spēj uztvert dzīva būtne - cilvēks, taču cilvēka uztveres iespējas un kritēriji ir visnotaļ atšķirīgi, tādēļ šī informācija ir pakļauta patiesības pārbaudei, līdz ar ko tiesas dots pierādījumu izvērtējums rada tiesiskas sekas, proti,- tiesa atzīst par pierādītiem konkrētus faktus.

Tiesas kolēģijai nav pamata apšaubīt, ka /pers. B/ dzīvoja kopā ar /pers. C/, taču tiesas kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas secinājumam, ka ar liecinieku liecībām, kas sniedz subjektīvas ziņas par divu personu savstarpējām attiecībām, kuras trešās personas pieņēmušas kā mātes un dēla, vecāsmātes un mazdēla attiecības, nav pietiekams un nevar kalpot par pamatu tāda juridiska fakta konstatēšanai kā to lūdz pieteicējs, jo radniecības

attiecības izveidojas divu vai vairāku personu starpā ar dzimšanu.

Apelācijas sūdzības iesniedzējs /pers. A/atsaucas uz /pers. B/ taisīto testamentu, norādot, ka "/pers. B/, iespējams, apzinoties nesakritību dēļ /pers. C/ dzimšanas aktā interesējusies pases izdevējiestādē par attiecīga dokumenta saņemšanu, tā uzzinot, ka arhīvs nodedzis, tādēļ arī, lai dēlam /pers. C/ viņas nāves gadījumā nerastos sarežģījumi mantojuma saņemšanā, sastādījusi notariāli apliecinātu rakstisku testamentu".

Tiesas kolēģija nesaskata pamatu šādam argumentam, jo testators savam nāves gadījumam var brīvi noteikt par visu savu mantu, tā nav jānovēl tikai radiniekiem (ar to ierobežojumu, ka viņa neatraidāmiem mantiniekiem atstājamas viņu neatņemamās daļas). Turklāt testamentā nav norādīts, ka mantojumu testatore atstāj savam dēlam.

No /datums/, kad mirusi /pers. B/, līdz /datums/, kad mira /pers. C/, viņš savu gribu mantot kā testamentārais mantinieks neizteica.

Turklāt tiesas kolēģija ņem vērā, ka lietā iesniegta izziņu par dzimšanu Nr./numurs/, no kuras redzams, ka /datums C/dzimis /pers. J/, kura vecāki ir /pers. C/un /pers. K/.

Lietā nav iesniegti pierādījumi, ka minētā persona ir pieteikuma iesniedzējs un /pers. J/ mainījis vārdu uz uzvārdu uz "/pers. A/".

[4.5] Lietā ir iesniegta Latviešu valodas aģentūras Valodas attīstības daļas 2018.gada 31.oktobra izziņa par personvārdiem, kas izsniegta /pers. L/, kurā norādīts, ka vīrieša priekšvārdi */Vārds/* un /Vārds/ dokumentā krievu valodā ir vienas cilmes vārdi un to rakstījums dokumentos latviešu valodā, no valodas viedokļa, var tikt attiecināts uz vienu un to pašu personu. Savukārt krievu valodā rakstītais vīriešu uzvārds "*/Uzvārds/"* latviešu valodā rakstāms /Uzvārds/, *"/Uzvārds/"* - /Uzvārds/. Vīriešu vārdi /Uzvārds/ un /Uzvārds/ ir atšķirīgi, bet šīs atšķirības, iespējams, radušās dokumentu rakstītāju subjektīvu kļūmju dēļ, uzvārdu pielāgojot dažādu valodu uzvārdu rakstīšanas tradīcijām.

Tiesas kolēģija ņem vērā, ka atbilstoši savai profesionālajai specifikai Latviešu valodas aģentūras Valodas attīstības daļa var dot skaidrojumu lingvistiskā aspektā, neskarot juridiskas, tas ir, ārpus lingvistikas esošas nozares jautājumus. Respektīvi, lingvistikas speciālista izsniegtā izziņa nav atzīstama par pierādījumu Civilprocesa likuma 92.panta izpratnē, jo tajā netiek sniegtas speciālista kompetencē esošas ziņas par faktiem.

Tiesību piemērošanas jautājumā, tajā skaitā lemjot par juridisku faktu konstatēšanu, tiesa īsteno savu tiesas spriešanas kompetenci. Atbilstoši *iura novit curia* principam tiesu nevar saistīt lingvistikas speciālista viedoklis juridisko seku noteikšanā.

Salīdzinoši – arī saistībā ar juristu atzinumiem – Senāts norādījis, ka tie neatbilst Civilprocesa 92.pantā (pierādījumi) un 110.pantā (rakstveida pierādījumi) noteiktajam pierādījuma un rakstveida pierādījuma jēdzienam. Tie neietver ziņas par faktiem, bet tikai šo juristu viedokli par dažādiem tiesību jautājumiem (sk. *Senāta 2020.gada 9.jūlija sprieduma lietā Nr.SKC-62/2020 (ECLI:LV:AT:2020:0709.C12307410.5.S) 17.punktu*).

[4.6] Pirmās instances tiesa atbilstoši Civilprocesa likuma 93. un 8.pantam izskaidrojusi pieteicējam nepieciešamību iesniegt pierādījumus un atlikusi lietas izskatīšanu, dodot šādu iespēju, taču papildus pierādījumi netika iesniegti un pieteicējs norādīja uz to, ka vairāk pierādījumu viņam nav.

Jebkurā gadījumā, Civilprocesā darbojas dispozitivitātes princips, proti, tā ir pušu (šajā gadījumā pieteicēja) brīva rīcība ar savām subjektīvajām tiesībām un to aizsardzības procesuālajiem līdzekļiem. Tas nozīmē, ka puses procesuālajām darbībām nepiemīt pienākuma raksturs. Procesuālo tiesību izmantošana ir atkarīga no puses ieskatiem. Respektīvi, strīda pusēm pašām jāizvēlas pierādījumi un argumenti, ar kuriem vislabāk pamatot savus prasījumus vai iebildumus, vienlaikus ievērojot likumā noteikto tiesību aizsardzības procesuālo kārtību.

Nav tiesiskas nozīmēs radniecības fakta konstatēšanā lietā iesniegtajiem dokumentiem, ka:

- no 1978.gada 27.janvāra pirkuma – pārdevuma līguma, kas ieregistrēts ar Nr./numurs/, un 2008.gada 19.maija kadastra izziņas redzams, ka 1978.gada 27.janvārī /pers. B/ iegādājusies nekustamo īpašumu /adrese A/, īpašums zemesgrāmatā nav reģistrēts;
- nekustamā īpašuma namīpašuma kartītē 1982.gada 26.jūlijā izdarīts ieraksts, ka nekustamo īpašumu 1978.gada 27.janvārī iegādājusies /pers. B/, līguma reģistrācijas Nr./numurs/;

- Ventspils pilsētas domes dzīvokļu nodaļas 2008.gada 26.marta izziņai, ka /pers. B/ īpašumā bija deklarējusies līdz savam miršanas datumam /datums/.

Minētie dokumenti nepierāda radniecības faktu.

Ievērojot norādīto, tiesa atzīst, ka pieteicējs nav pierādījis lietas faktiskos apstākļus, kas ļautu konstatēt viņa radniecību ar /pers. B/, proti, nav iesniegti pietiekami un attiecināmi pierādījumi, kas apstiprina faktu, ka /pers. B/ ir pieteicēja tēva /pers. C/ māte un secīgi arī pieteicēja vecāmāte, tāpēc pieteikums ir noraidāms.

[4.7] Vienlaicīgi tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa izvērtējusi lietā konstatētos faktiskos apstākļus un taisījusi pamatotu nolēmumu.

[5] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 42.panta otro daļu, ja prasība noraidīta, no prasītāja valsts labā piedzenami iepriekš nesamaksātie tiesas izdevumi.

Līdz ar to no pieteicēja /pers. A/ valsts labā piedzenami iepriekš nesamaksātie tiesas izdevumi par pavēstu un citu dokumentu nosūtīšanu 16,28 EUR (11,34 EUR pirmās instances tiesā un 4,94 EUR apelācijas instances tiesā), kas ir starpība starp lietā esošiem izdevumiem 23,62 EUR un pieteicēja samaksātiem 7,34 EUR.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 8., 97., 193., 204.,[1] 430., 432., 434.pantu Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda

/pers. A/pieteikumu par radniecības fakta konstatēšanu noraidīt.

Piedzīt no /pers. A/, personas kods /personas kods/, par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 16,28 EUR (sešpadsmit *euro* un 28 centi), maksājums veicams Tiesu administrācijas, reģistrācijas Nr.LV90001672316, kontā Nr.LV51TREL2190458019000, saņēmēja iestāde: Valsts kase, BIC kods: TRELLV22, maksājuma mērķī norādot: EKK 21499, vārdu, uzvārdu, lietas numuru.

Noteikt /pers. A/ sprieduma labprātīgas izpildes termiņu - desmit dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt 30 dienu laikā no sprieduma pasludināšanas dienas 2022.gada 20.janvāra Senātā, iesniedzot kasācijas sūdzību Kurzemes apgabaltiesā.

Tiesnese R.Vīva

Tiesnese J.Mauliņa

Tiesnese L.Jansone

Dokuments parakstīts ar drošu elektronisko parakstu un satur laika zīmogu.